

CHƯƠNG XXVI: BIẾT VÀ KHÔNG BIẾT TRƯỚC

Luna nói mập mờ rằng cô bé không biết cuộc phỏng vấn Rita thực hiện với Harry sẽ xuất hiện trên tờ Quibbler (Kẻ Ngụy Biện) nhanh như thế nào, và rằng ba cô bé đang mong đợi một bài báo thật dài và hay về những lần phát hiện Crumple-Horned Snorkacks (Snorkack sừng gãy) mới đây, Luna nói thêm, " - Và tất nhiên, đó sẽ là một câu chuyện rất quan trọng, hẳn là Harry sẽ phải đợi đến số sau."

Harry đã rất khổ sở khi nói về đêm Voldemort trở lại. Còn Rita thì cố ép Harry nhớ cho ra mỗi chi tiết nhỏ nhất nhất, cứ làm như thể đây là cái cơ hội trọng đại để Harry nói sự thật với cả thế giới. Nó đoán rằng câu chuyện này sẽ làm cho nhiều người tin chắc là nó đã hoàn toàn mất trí, đặc biệt là bởi vì chuyện này sẽ xuất hiện ngay bên những thứ rác rưởi về Crumple-Horned Snorkacks. Nhưng sự trốn thoát của Bellatrix Lestrange và bọn Tử-thần-thực-tử làm cho Harry khao khát mãnh liệt được làm điều gì đó, cho dù kết quả có ra sao đi nữa..

"Mình không thể đợi coi bà Umbridge thế nào trước việc cậu xuất hiện trước mọi người," Dean nói vào bữa ăn tối thứ hai, giọng nghe kinh hoàng.

Seamus đang xúc một mớ đùi và thịt gà bên cạnh Dean, nhưng Harry biết rằng nó vẫn đang nghe.

"Bạn làm đúng đó, Harry," Neville lên tiếng, nó ngồi ngay trước mặt Harry.

Neville trông khá là nhột nhạt, nhưng vẫn tiếp tục một giọng nói thấp, " Chắc hẳn là... khó khăn... nói về nó... đúng không? "

"Ừ," Harry lầm bầm," nhưng mà mọi người cũng phải biết hiện tại Voldemort đã có thể làm được những gì, ha? "

"Ừ," Neville gật gù nói," và, cả những Tử-thần-thực-tử nữa... mọi người cần phải biết... "

Seamus đảo mắt nhìn quanh nhưng bất chợt gặp phải ánh mắt của Harry, nó mau chóng cúi xuống và ăn tiếp.

Lát sau, Dean, Seamus và Neville rời khỏi phòng chung, bỏ đi Harry và Hermione ở lại bàn đợi Ron, Ron đã bỏ cả bữa ăn tối để luyện tập Quidditch.

Cho Chang bước vào Đại sảnh với cô bạn Marietta.

Dạ dày của Harry lúc này đang đảo lộn từng phèo, nhưng dù sao Cho Chang cũng không nhìn qua phía bàn Gryffindor, cô ngồi quay lưng lại với Harry.

"Oh, Mình quên hỏi bạn," Hermione vui vẻ nói, lướt mắt qua phía bàn của Ravenclaw," Cuộn hẹn của bạn với Cho thế nào rồi? Sao trở về sớm quá vậy? "

"Er... à, thì..." Harry ngập ngừng, kéo một đĩa bánh hấp đại hoàng (rhubarb crumble – ND) về phía mình," thất bại hoàn toàn, giờ bạn còn nói tới nữa. "

Và nó kể cho Hermione nghe cái gì đã xảy ra trong quán trà của bà Puddifoot

"... rồi thì," vài phút sau, khi những mẫu bánh cuối cùng cũng đã xoi hết, Harry kết thúc," cô ấy nhảy lên, ừ, và nói, "Gặp lại sau, Harry," rồi chạy ù khỏi chỗ!" Nó đặt thìa xuống và nhìn Hermione. "Mình muốn nói là, tất cả những chuyện đó có nghĩa là thế nào? Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Hermione nhìn lướt qua phía sau đầu Cho và nói trong tiếng thở dài.

"Ôi chào, Harry" cô nói buồn bã.

"Mình xin lỗi, nhưng mà bạn đã hơi không lịch thiệp rồi. "

"Mình á, không lịch thiệp?" Harry cảm thấy hơi bị xúc phạm.

"Phút đầu bọn mình đang tiến triển rất tốt, rồi phút sau cô ấy nói với mình chuyện Roger Davies yêu cầu cô ấy rời khỏi đội Quidditch và cách cô ấy vẫn thường hẹn hò với Cedric tại cái quán trà ngớ ngẩn đó – Mình phải nghĩ về những chuyện đó thế nào đây? "

"Được rồi, bạn biết đấy," Hermione nói, với sự kiên nhẫn của người đang cố giải thích giải thích rằng một-cộng-một-bằng-hai cho một đứa trẻ mới chập chững biết đi và dễ bị xúc động," bạn đâu cần nói với cô ấy rằng bạn muốn gặp mình vào nửa chừng cuộc hẹn. "

"Nhưng, Nhưng," Harry lắp bắp," Nhưng - bạn nói mình gặp bạn lúc 12g và đi cùng với cô ấy, làm sao mình rủ được cô ấy đi mà không nói cho cô ấy biết hết? "

"Bạn nên nói với cô ấy khác cơ," Hermione nói, vẫn với cái thái độ kiên nhẫn đến đáng bực đó. "Đáng lẽ bạn phải nói là bạn khó chịu thật sự, nhưng mình đã bắt bạn hứa là phải đi cùng mình đến tiệm Ba-Cây-Chổi (Three Broomsticks), và bạn thật sự chẳng muốn đi tẹo nào, bạn muốn đi chơi cả ngày với cô ấy cơ, nhưng bạn nghĩ là dù sao bạn cũng phải gặp mình, và bạn mong sao cô ấy sẽ vui lòng, vui lòng đi với bạn và rất hy vọng là bạn sẽ mau chóng ra được khỏi nơi đó. <:-Nhớ kỹ nghe mấy anh-sk>Và bạn cũng có thể chỉ ra là bạn thấy mình xấu thế nào," Hermione nói thêm vào.

"Nhưng mình không nghĩ là bạn xấu," Harry sừng sốt nói.

Hermione cười.

"Harry, bạn còn tệ hơn Ron... ôi, không, không đâu," cô ấy thở dài, trong khi chính Ron đang đi cà nhắc vào đại sảnh, bùn rơi lộp độp và trông rất chi là gắt gỏng. "Thấy không - bạn làm Cho cảm thấy khó chịu khi bạn nói bạn sẽ gặp mình, vì vậy cô ấy sẽ cố làm bạn ghen tị. Đó là cách cô ấy thử xem bạn thích cô ấy như thế nào.

"Đó là những gì cô ấy đang làm sao? ", Harry hỏi lại, trong khi Ron gục xuống chiếc ghế dài trước mặt chúng và vơ tất cả các đĩa thức ăn trong tầm với.

"Chà, có phải là khỏe hơn nhiều không nếu cô ấy cứ hỏi thẳng là có phải mình thích cô ấy nhiều hơn bạn? "

"Những cô gái thường không hỏi những câu hỏi kiểu vậy đâu," Hermione nói.

"Ồ, nhưng mà nên hỏi!" Harry mạnh mẽ nói. Và rồi mình có thể nói ngay rằng mình mến cô ấy, và cô ấy cũng không cần tự gọi mỗi thương cảm về Cedric đã chết "

"Mình không nói là mọi thứ cô ấy làm đều có thể cảm nhận được đâu" Hermione nói, lúc đó Ginny đi vào, cũng lấm đầy bùn như Ron và trông cái kính không kém

"Mình chỉ đang cố làm cho bạn hiểu cô ấy đang cảm thấy như thế nào vào lúc này. "

"Bạn nên viết một quyển sách đi," Ron nói với Hermione khi đang cắt mấy miếng khoai tây, "biên dịch những thứ điên rồ của con gái để bọn con trai có thể hiểu được. "

"Phải đó," Harry hưởng ứng nồng nhiệt <Tôi cũng thế!>, nhìn qua bên bàn Ravenclaw. Cho vừa mới thức dậy, và, vẫn không nhìn qua nó, cô ấy đã rời khỏi Đại sảnh. Cảm thấy khá là thất vọng, nó quay lại với Ron và Ginny.

"Hãy, tập Quidditch thế nào rồi? "

"Đúng là ác mộng," Ron nói bằng một giọng cau có.

"Oh, tiếp đi," Hermione nói, nhìn vào Ginny, "Chị chắc không phải thế chứ - "

"Đúng là thế," Ginny nói. "Thật là kinh khủng. Chị Angelina gần như phát khóc vào cuối buổi tập.

Sau bữa ăn tối, Ron và Ginny đứng lên đi tắm; Harry Và Hermione trở lại với căn phòng chung náo nhiệt nhà Gryffindor và một mớ bài tập thường ngày. Harry vật lộn với một biểu đồ-sao mới của môn Thiên văn được chừng nửa giờ khi Fred và George đi lên.

"Ron và Ginny không ở đây sao?" Fred hỏi, vừa nhìn quanh vừa kéo ghế, và khi Harry lắc đầu, anh ta nói, "Tốt. Bọn anh đã xem chúng tập. Chúng sẽ bị đánh bại hoàn toàn. Chúng hoàn toàn là thứ bỏ đi nếu không có chúng ta."

"Ờ, nhưng mà Ginny cũng chơi đấu có tề," George nói giọng công bằng, ngồi xuống cạnh Fred.

"Thật ra, anh không biết làm sao nó có thể chơi tốt như vậy, nhất là khi chúng ta chẳng bao giờ để nó chơi chung. "

"Cô bé đã đột nhập vào kho chổi trong vườn từ khi 6 tuổi và lần lượt thử từng chiếc chổi khi mấy anh đi vắng," Hermione nói từ sau đồng sách Ngôn-ngữ-ma-thuật-cổ (Ancient Rune books) cao lênh nghênh.

"Oh," George thốt lên, có vẻ ấn tượng. "Chà - điều đó đã giải thích tất cả. "

"Thế Ron đã chụp được quả nào chưa?" Hermione hỏi, nhòm qua đỉnh cuốn Mật-mã-và-Dấu-tốc-ký ma-thuật

"À, nó có thể làm được nếu nó không nghĩ rằng có ai đó đang quan sát nó," Fred nói, nhắm mắt. "Như vậy tất cả những gì chúng ta phải làm là thứ bảy tới yêu cầu đám đông quay lưng lại và trò chuyện với nhau mỗi lần quả Quaffle bay đến phía cầu môn của Ron. "

Anh ấy đứng dậy lần nữa và di chuyển không ngừng tới cửa sổ, nhìn chăm chăm sang bãi đất tối tăm phía bên kia.

"Em biết đó, Quidditch gần như là thứ duy nhất ở nơi này đáng giá để mà ở lại. "

Hermione ném anh ấy một cái nhìn nghiêm nghị.

"Những kỳ thi của anh sắp đến rồi đó! "

"Anh nói rồi, bọn anh chẳng buồn để ý đến kỳ thi nữa <Nastily Exhausting Wizarding Tests - Chúng chỉ phù thủy thượng đẳng ý!>," Fred nói. "Những cái Snackboxes đều đã sẵn sàng, bọn anh đã tìm được cách từ bỏ việc đun nấu, chỉ cần hai giọt Murtlap tinh chất là xong, Lee đã chỉ cho bọn anh.

George ngáp thật dài và chán chường nhìn ra bầu trời đêm đầy mây.

"Không biết mình có muốn coi trận này không nữa. Nếu Zacharias Smith đánh bại chúng ta, chắc tôi phải tự tử mất. "

"Giết hẳn, nghe hay hơn," Fred nói chắc chắn.

Đó là vấn đề của Quidditch," Hermione lơ đãng nói, một lần nữa nhào đầu vào bản dịch Ngôn-ngữ-ma-thuật (Runes)," Nó tạo ra tất cả sự căng thẳng và ác cảm giữa các nhà. "

Cô bé đang tìm kiếm bản sao Bảng-ký-hiệu-âm-tiết của Spellman, và làm cho Fred, George và Harry tất cả nhìn chăm chăm vào cô với những biểu lộ tình cảm trộn lẫn giữa sự phẫn nộ và hoài nghi trên khuôn mặt họ.

"Chà, đúng mà!" cô ấy nói nôn nóng.

"Đó chỉ là một trò chơi thôi mà, đúng không? "

"Hermione," Harry lắc đầu và nói, " bạn biết nhiều về chuyện tình cảm và đồ đạc, nhưng không hiểu về Quidditch rồi. "

"Có lẽ thế," cô ơ hờ nói, trở lại tới bản dịch của mình," nhưng ít nhất hạnh phúc của mình không phụ thuộc vào khả năng bắt bóng của Ron. "

Và tuy Harry chẳng thà nhảy ra khỏi Tháp thiên văn để khỏi chấp nhận điều đó với Hermione, nhưng khi xem trận đấu vào hôm thứ bảy sau, nó sẵn sàng đánh đổi bao nhiêu Galleon-vàng cũng được để có thể không quan tâm đến Quidditch nữa. <Hi hi! Đoạn này có lúc tui quên mất Galleon là Đồng vàng nên đã dịch là: "nó thà chấp nhận chiến đấu với một hạm đội thuyền chiến đông bao nhiêu cũng được để khỏi lo về..".>

Một thứ rất tốt mà bạn có thể nói về trận đấu là nó cực ngắn;

Những người xem nhà Gryffindor chỉ phải chịu đựng hai mươi hai phút đau đớn.

Thật khó nói điều tệ hại nhất là gì: Harry nghĩ rằng đó thật là một cuộc thi khít khao giữa mười bốn cú chụp hồng của Ron, Sloper đánh hụt quả Bluger nhưng cái vợt quơ chính xác vào miệng Angelina, và Kirke hét toán lên, rơi ngược ra khỏi chổi khi Zacharias Smith phóng vợt qua mang theo quả Quaffle.

Điều kỳ diệu là đội Gryffindor chỉ thua có 10 điểm: Ginny chụp thành công quả Snitch ngay dưới mũi của tầm thủ Summerby nhà Hufflepuff, và tỉ số chung cuộc là hai trăm bốn mươi - hai trăm ba mươi.

"Chụp đẹp lắm," Harry nói với Ginny sau đó trong phòng chung, nơi mà bầu không khí ảm đạm như thể đang có một tang lễ đặc biệt.

"Em gặp may thôi," cô bé nhún vai. "quả Snitch đó bay không nhanh lắm và Summerby bị cảm, anh ấy hắt hơi và nhắm tịt mắt ngay chính giây phút quan trọng. Dù sao đi nữa, cũng sẽ có lúc anh trở về với đội - "

"Ginny, anh đã bị cấm thi đấu suốt đời. "

"Anh chỉ bị cấm trong khi bà Umbridge còn ở trường thôi," Ginny hiệu đính. "Điều đó khác chứ. Dù sao đi nữa, em tin sẽ có lúc anh trở lại, em nghĩ là...lúc đó em sẽ thử chơi Truy thủ. Angelina và Alicia đều sẽ rời đội năm sau và em thích ghi bàn hơn là đuổi bắt.

Harry ngó qua phía Ron, người đang gập mình trong góc, nhìn chăm chăm vào đầu gối, tay cầm chặt ly Bia-bơ.

"Angelina sẽ vẫn không để anh Ron rút lui đâu," Ginny nói, như thể đọc được ý nghĩ của Harry. Chị ấy nói chị ấy biết anh ấy đang nghĩ vậy. "

Harry thích Angelina vì niềm tin mà cô ấy đặt vào Ron, nhưng lúc ấy nó cũng nghĩ là còn tốt hơn nếu để Ron rời khỏi đội.

Ron đã rời khỏi chỗ dàn đồng ca Slytherins đang oang oang hát "Weasley là Vua của chúng ta" với sự phấn kích mãnh liệt, giờ thì nhà Slytherins là ứng cử viên sáng giá của chức vô địch.

Fred và George thơ thẩn đi qua.

"Tui thậm chí chẳng còn tâm trí để trêu chọc nó nữa," Fred nói, nhìn qua dáng vẻ suy sụp của Ron. "Nhớ coi... khi nó chụp hụt quả thứ 14- "

Tay nó chuyển động loạn xạ cứ như một con chó bơi ở tư thế thẳng đứng.

"- rồi, tui sẽ nhớ cho mấy bữa tiệc, eh? "

Ron tự kéo mình lên giường không lâu sau tất cả chuyện này. Tôn trọng tình cảm của bạn, Harry chờ một lát trước đi lên phòng ngủ, để Ron có thể giả vờ như đã ngủ nếu nó muốn. Khi chắc là đã đủ, Harry cuối cùng cũng bước vào phòng, Ron đang ngáy hơi to hơn mức bình thường.

Harry leo lên giường, nghĩ về trận đấu. Nó đã vô cùng chán nản khi đứng xem ngoài đường biên. Harry khá là ấn tượng bởi màn trình diễn của Ginny nhưng nó biết nếu nó được chơi thì nó có thể đã bắt được quả Snitch sớm hơn... Đã có lúc nó lượn lơ gần mắt cá của Kirke; nếu Ginny dừng do dự, thì cô bé có thể đã kiếm được một trận thắng cho Gryffindor.

Giáo sư Umbridge đang ngồi dưới Harry và Hermione vài hàng ghế. Một lần hoặc hai lần bà đã ngồi xổm lên ghế ngó Harry, cái miệng cóc mở to và trệ xuống mà Harry nghĩ là bà ta đang cười đắc thắng. Ký ức đó làm cho nó cảm thấy tức giận tưởng như ngọn lửa trong đêm.

Tuy nhiên ít phút sau, nó nhớ rằng nó phải loại hết mấy cảm nghĩ này ra khỏi đầu trước khi đi ngủ, như là thầy Snape đã bảo nó cuối mỗi tiết học Occlumency (Giữ Tâm Trí).

Harry đã cố một hay hai lần, nhưng những ý nghĩ về thầy Snape thêm vào với bà Umbridge đơn thuần làm nó tăng thêm cảm giác căm thù, và nó thấy mình càng tập trung nghĩ về việc mình đã ghét hai người này như thế nào. Từ từ, mấy tiếng ngáy của Ron cũng nhỏ đi, dần được thay bởi âm thanh của hơi thở sâu và chậm.

Mất một lúc sau Harry mới ngủ được; thân thể của nó đã mỏi nhừ, nhưng lâu sau đầu óc của nó mới nghỉ ngơi được. Nó mơ rằng Neville và Giáo sư Sprout đang nhảy điệu valse xung quanh phòng Yêu cầu (Requirement Room) trong khi Giáo sư McGonagall chơi kèn túi.

Nó vui vẻ ngồi xem họ một lúc, rồi quyết định đi tìm những thành viên khác của DA (Nhóm học phòng thủ-NA).

Nhưng khi nó rời khỏi phòng, đối mặt với nó, không phải là tấm thảm thêu Barnabas-diên-khung, mà là một ngọn đuốc đang cháy trên bức tường đá. Harry quay đầu về qua trái. Tại đó, ở xa cuối con đường Không-cửa-sổ là một cái cửa trơn tru, màu đen.

Nó đi về phía đó với sự kích động trào dâng. Nó có một cảm giác rất lạ là rồi cuối cùng nó sẽ gặp may mắn, và nó tìm cách mở cánh cửa... Nó chỉ còn cách nó vài foot, và khoái trá nhìn một dải sáng màu xanh nhạt phía bên phải... cánh cửa hé mở... Nó đưa tay đẩy cửa mở rộng và...

on gáy ầm ĩ, kèn kệt và Harry choàng tỉnh với cánh tay phải đang đưa ra trước trong bóng tối, để mở một cái cửa cách xa hàng trăm dặm. Nó hạ tay xuống với một cảm giác trộn lẫn sự chán nản và tội lỗi. Nó biết rằng nó không nên xem xét cánh cửa, nhưng cảm giác mãi mê tò mò về cái gì phía sau cánh cửa cũng không làm cho nó đỡ cảm thấy bực mình với Ron... Phải chi Ron nán chỉ vài phút nữa thôi rồi ngáy.

*

Chúng bước vào Đại sảnh để ăn sáng ở chính xác cùng một lúc cũng như những con Cú-đưa-thư vào sáng thứ hai. Hermione không phải là người duy nhất háo hức chờ đợi tờ Nhật-báo-tiên-tri (Daily Prophet): Gần như mọi người đều muốn biết nhiều hơn về những Tử-thần-thực-tử đã trốn thoát, bọn chúng, dù có nhiều tin báo là đã trông thấy, nhưng vẫn chưa bị bắt.

Cô bé đưa cho con cú giao hàng một Knut và hăng hái mở tờ báo ra trong khi Harry đang tự khuấy một ly nước cam; trong khi chỉ nhận có một bức thư trong cả năm, Harry chắc rằng, khi con cú đầu tiên hạ cánh cái ụch trước mặt nó, nó đã tìm lộn người.

"Mày đưa thư cho ai vậy?" nó hỏi nó, uể oải kéo ly nước cam bên dưới tránh mỏ con chim và rướn tới trước để nhìn thấy tên và địa chỉ người nhận:

Harry Potter - Đại sảnh - Trường Hogwarts

Tự lự, nó làm cầm lấy bức thư từ con cú, nhưng chưa kịp làm vậy, ba, bốn, năm con cú nữa đã bay đến bên cạnh và giành chỗ, chúng giẫm lên cả bơ và muối để cố đưa thư cho Harry trước.

"Cái gì thế này?" Ron ngạc nhiên hỏi, trong khi toàn bộ bàn Gryffindor chồm tới để xem bảy con cú khác hạ cánh giữa mấy con trước, kêu ré và vỗ cánh phành phạch.

Harry!" Hermione hỗn hển nói, nhúng đôi tay vào mớ lông lá và kéo ra một con cú mang một gói dài, hình ống.

Mình nghĩ rằng mình biết mấy thứ này có nghĩa gì - mở cái này trước đi! "

Harry xé toạc cái gói màu nâu ra. ở trong cuộn chặt một bản copy tờ Kể-nguy-biện (The Quibbler) Tháng ba. Nó mở nó ra nó và nhìn thấy bộ mặt của chính nó đang nhe răng cười ngượng ngạo ở bìa trước. Trong những chữ cái lớn màu đỏ căng ngang qua bức ảnh là những từ:

TỰ THUẬT:

SỰ THẬT VỀ KẼ-MÀ-KHÔNG-NÊN-GOI-TÊN-RA

VÀ ĐÊM MÀ TÔI THẤY HẮN TRỞ LẠI

"Cũng tốt đấy chứ?" Luna nói, cô bé đã lội qua bàn Gryffindor và bây giờ đang chen chúc trên chiếc ghế dài giữa Fred và Ron.

"Nó được xuất bản hôm qua, em đã nhờ ba gửi cho anh một bản miễn phí.

Em cho rằng tất cả mấy thứ này," Cô bé vung tay tập hợp hết mấy con cú vẫn còn đang lảng vảng vòng quanh Chiếc bàn trước mặt Harry," là những bức thư từ người đọc. "

Đó là những gì mình nghĩ," Hermione hăng hái nói.

"Harry, bạn có phiền không nếu bọn mình -?"

"Cứ tự nhiên," Harry nói, cảm thấy hơi sửng sốt.

Cả Ron lẫn Hermione đều bắt đầu mở mớ phong bì.

Cái này từ một gã nghĩ rằng bạn thật điên rồ," Ron nói, xem sơ qua bức thư. "Ah... "

Người phụ nữ này khuyến cáo bạn nên thử một loại thần chú Cường độ mạnh ở bệnh viện St Mungo," Hermione nói, trông chán nản và hơi thất vọng.

Cái này có vẻ được đấy," Harry nói chậm, quét qua một bức thư dài từ một phù thủy ở Paisley.

"Hey, cô ấy nói cô ấy tin mình! "

Cái này thì có đến hai ý kiến," Fred nói, anh ta cũng đã hăng hái tham gia vào việc mở thư. "Ông ta nói bạn không xuất hiện như một người điên, nhưng ông ta thật sự không muốn tin là Kẽ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy trở lại, vậy ông không biết là phải nghĩ về cái gì bây giờ. Trời ạ, lãng phí giấy da quá.

"Đây là một người nửa tin bạn nè, Harry!" Hermione khoái trá nói.

"Tôi có đọc câu chuyện của bạn, Tôi bắt buộc phải kết luận rằng tờ Nhật-báo-tiên-tri đã đối xử với bạn rất không công bằng... Mặt đầu chẳng muốn nghĩ tẹo nào là Kẽ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã trở lại, Tôi vẫn buộc chấp nhận rằng bạn đang kể sự thật... Ôi chao, thật là tuyệt! "

Một người khác nghĩ là bạn nói láo," Ron nói, ném một lá thư nhàu nát qua vai Harry "... Nhưng còn người này nói rằng bạn đã thay đổi được cô ấy và cô ấy bây giờ nghĩ bạn là thực sự là anh hùng – cô ấy còn gửi kèm một bức ảnh nữa - wow! "

"Cái gì thế này?" một giọng nữ ngọt ngào giả tạo vang lên.

Harry nhìn lên với bàn tay cầm đầy phong bì.

Giáo sư Umbridge đang đứng sau Fred Và Luna, quét đôi mắt cóc xuyên qua đồng cú và những lá thư.

Đằng sau bà, Harry thấy có rất nhiều học sinh đang say sưa quan sát chúng.

Tại sao cậu lại có tất cả những lá thư này, cậu Potter?" Bà chậm rãi hỏi.

"Bây giờ đó là một tội ác sao?" Fred nói kịch liệt. "nhận thư ấy? "

"Cẩn thận đấy, cậu Weasley, hoặc là tôi sẽ phải cấm túc cậu đấy," bà Umbridge nói.

"Sao, Cậu Potter? "

Harry do dự, nhưng nó chẳng thể biết được làm sao để giữ kín tất cả chuyện này;

Hẳn là việc bà Umbridges sẽ trông thấy tờ Nhật-báo-tiên-tri chỉ còn là vấn đề thời gian.

"Người ta đã viết thư cho con bởi vì con đã có một cuộc phỏng vấn," Harry nói. "Về những việc đã xảy ra vào tháng sáu trước. "

Vì vài lý do nào đó, Harry liếc lên phía bàn hội đồng khi nói tới đây. Harry có một cảm giác rất lạ là cụ Dumbledore đã quan sát nó vài giây trước đó, Nhưng khi nó nhìn về phía thầy Hiệu trưởng, cụ dường như đang mải mê với cuộc đối thoại với Giáo sư Flitwick.

"Một cuộc phỏng vấn?" Umbridge lặp lại, tiếng nói của bà ấy đã mỏng hơn và cao hơn bao giờ hết.

"Cậu muốn nói gì? "

"Con muốn nói rằng một phóng viên hỏi con những câu hỏi và con trả lời chúng," Harry nói.

"Đây này - "

Và nó đưa bản copy tờ Kê-nguy-biến cho giáo sư.

Bà ta bắt nó và nhìn chăm chăm vào trang bìa.

Khuôn mặt nhợt nhạt, bệnh bệch của bà chuyển sang một màu tím xấu xí, lốm đốm.

"Cậu làm trò này khi nào?" bà hỏi, tiếng nói rung nhẹ.

"Cuối tuần rồi ở Hogsmeade," Harry nói.

Bà nhìn vào nó, cơn tức giận bùng cháy, cuốn tạp chí lung lay trong những ngón tay lùn và mập của bà.

Sẽ không có chuyến đi Hogsmeade nào nữa, cậu Potter," Bà thì thầm. "Sao cậu dám... sao cậu có thể..." Bà hít một hơi thở sâu. "Tôi đã cố hết lần này đến lần khác để dạy cậu không được nói dối. Thông điệp đó, hình như, vẫn chưa thấm vào đâu cả.

Trừ nhà Gryffindor 50 điểm và cấm túc một tuần.

Bà ấy oai vệ đi ra, ôm chặt tờ Kê-nguy-biện trước ngực, cặp mắt nhiều học sinh vẫn dõi theo bà.

Khoảng giữa sáng, những tấm biển to tướng được đặt khắp nơi trong trường, không chỉ ở phòng thông báo, mà cả ở khắp các hành lang và lớp học nữa.

THEO LỆNH CỦA THANH TRA CAO CẤP TRƯỜNG HOGWARTS

Bất kỳ học sinh nào được thấy xuất hiện trên tờ tạp chí Kê-nguy-biện sẽ bị đuổi học.

Quyết định trên tuân theo Sắc Lệnh Giáo Dục Số Hai Mươi Bảy.

Đã ký: Dolores Jane Umbridge, Thanh tra Cấp cao

*

Vì lý do nào đó, mỗi lần Hermione bắt gặp một trong số mấy cái bảng là cô lại cười thích thú.

"Chính xác là bạn đang hạnh phúc về cái gì vậy?" Harry hỏi cô bé.

"Ôi, Harry, bạn không thấy sao?" Hermione thốt lên.

"Nếu bà ấy có thể làm một thứ để chắc chắn tuyệt đối là mỗi cá nhân trong trường này sẽ đọc bài phỏng vấn của bạn, thì thứ này đã làm vậy đó! "

Và có vẻ là Hermione hoàn toàn đúng.

Cho đến cuối ngày, mặc dù Harry chẳng nhìn thấy một mẫu của tờ Kê-nguy-biện ở bất cứ nơi nào trong trường, nhưng dường như toàn bộ mọi người đều đang trích dẫn bài phỏng vấn với nhau.

Harry nghe thấy họ thì thầm về nó trong khi đang xếp hàng bên ngoài lớp học, bàn luận về nó suốt giờ ăn trưa và sau những tiết học, trong khi đó Hermione thậm chí còn tường thuật là mấy cô gái trong nhà vệ sinh nữ cũng nói về chuyện đó khi cô bé vào đó trước tiết Ngôn-ngữ-cổ (Ancient Runes).

"Rồi họ phát hiện ra mình, và rõ ràng họ biết là mình biết bạn, vì vậy họ đặt cho mình bao nhiêu là câu hỏi dồn dập," Hermione kể cho Harry, đôi mắt sáng lên, " Và Harry, mình nghĩ họ tin bạn, mình thật sự tin đấy, mình nghĩ cuối cùng họ cũng bị thuyết phục rồi! "

Trong lúc đó, Giáo sư Umbridge oai vệ bước đi khắp trường, bắt ngẫu nhiên nhiều học sinh và yêu cầu họ mở hết sách và những cái túi ra: Harry biết rằng bà đang tìm những bản copy tờ Kê-nguy-biện, nhưng những học sinh đã đi trước bà vài bước rồi.

Các trang báo phỏng vấn Harry đã được niệm phép sao cho những người khác ngoại trừ chủ nhân của nó chỉ thấy toàn những đoạn trích từ sách giáo khoa, hay bị xóa trắng cho tới

khi những đứa trẻ muốn đọc lại. Dường như là tất cả mọi người trong trường đều đã đọc nó.

Các giáo viên tất nhiên cũng bị cấm đến việc đề cập bài phỏng vấn bởi vì Sắc lệnh Giáo dục số hai mươi sáu, nhưng họ đều tìm được cách bày tỏ cảm nghĩ giống nhau về nó. Giáo sư Sprout tặng nhà Gryffindor hai mươi điểm vì Harry chuyển cho bà một cái chậu tưới cây; Giáo sư Flitwick tưới cười ấn cho nó một hộp Chuột-đường-chít-chít (squeaking sugar mice) vào cuối tiết Bùa-Chú, và nói, "Shuytt! "rồi thúc giục nó ra về; còn Giáo sư Trelawney đã xúc động đến nỗi khóc nức nở trong suốt buổi học Tiên-tri và có lời tuyên bố khiến cả lớp giật mình là không đồng ý với bà Umbridge, bà nói rằng Harry rất cuộc sẽ không phải chết sớm đâu, mà sống đến già nua, rằng nó sẽ trở thành Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật và có đến cả tá con.

Nhưng điều làm Harry hạnh phúc nhất là khi Cho bắt kịp nó trong lúc nó đang khẩn trương đến lớp Biến-hình (Transfiguration) vào ngày hôm sau. Trước khi Harry kịp biết điều gì đang xảy ra thì cô bé đã nắm lấy tay nó và ghé sát vào tai nó thốt thức: "Harry à, mình thực sự... thực sự muốn xin lỗi bạn... bài phỏng vấn đó... nó thật can đảm... nó đã làm mình khóc."

Nó thấy thật có lỗi khi nghe cô ấy nói đã khóc nhiều như thế (vì nó), nhưng nó cũng cảm thấy vui vì hai đứa đã nói chuyện thân mật lại rồi, thậm chí còn tuyệt hơn khi cô bé hôn lên má nó trước khi lại vội vã chạy đi. <Wá tuyệt là đằng khác 8-(> Và không thể tin được, khi nó bước ra khỏi phòng học môn Biến-hình thì không còn điều gì có thể tối đẹp hơn có thể xảy ra: Seamus bước ra khỏi hàng để giáp mặt với nó.

"Mình chỉ muốn nói," Seamus nói lầm bầm, liếc mắt nhìn cái đầu gối trái của Harry," mình tin bạn. Và mình đã gửi một bản sao của tạp chí đó cho má mình rồi.

Nếu bất cứ điều gì cần để làm cho hạnh phúc của Harry trọn vẹn hơn hết, đó là phản ứng của Malfoy, Crabbe và Goyle. Harry thấy chúng chụm đầu với nhau vào buổi chiều ngày hôm sau trong thư viện; đứng với một thằng bé hốc hác mà Hermione thì thầm tên là Theodore Nott. Chúng nhìn quanh Harry trong khi nó đang tìm trên kệ cuốn sách Triệt-tiêu-từng-phần (Partial Vanishment) mà nó cần: Goyle bẻ ngón tay rằng rắc đầy đe dọa và Malfoy thì thầm cái gì đó với Crabbe, hẳn là rất xấu xa. Harry biết rõ tại sao chúng lại hành động như vậy: nó đã nêu tên cha của bọn chúng, gọi họ là những Tử-thần-thực-tử.

"Và đoạn hay nhất," Hermione hoan hỉ thì thầm, trong khi chúng rời thư viện, "là chúng không thể cự cãi với bạn, vì chúng không thể thừa nhận là chúng đã đọc bài báo!

Hơn nữa thì, Luna nói với Harry trong bữa ăn tối rằng chưa có số nào của tờ Kẻ-ngụy-biến bán hết nhanh như thế.

"Ba sẽ cho tái bản!" cô bé nói với Harry, đôi mắt mở to xúc động. "Ba không thể tin được, ông nói người ta dường như còn khoái chuyện này hơn cả chuyện về lũ Snorkacks sùng gậy nữa!

Harry là một anh hùng trong phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor đêm ấy.

Một cách táo bạo, Fred và George đã ếm một bùa Phóng lớn lên bìa trước tờ Kẻ-Nguy-Biện và treo nó lên tường, thỉnh thoảng nói vài thứ kiểu như "BỘ LÀ NHỮNG THẮNG KHỜ" và "ĂN PHÂN ĐI, UMBRIDGE" trong một giọng âm vang.

Hermione không thấy mấy thứ này buồn cười; Cô bé nói cô bị quấy rầy không tập trung được, kết quả là cô bé bực tức đi ngủ sớm. Harry phải thú nhận rằng tấm poster không còn buồn cười nữa sau một giờ hoặc hai giờ, đặc biệt khi bùa âm vang bắt đầu biến mất, nó chỉ đơn thuần hét to những từ rời rạc như "PHÂN" và "UMBRIDGE" với những khoảng càng lúc càng gần và tiếng nói thì cao dần lên.

(Newbie starts here! à Sun King"s made last corrections on 8/4/2003 3:52 PM)

Thật ra, đầu nó bắt đầu đau buốt và vết sẹo của nó đang rát bỏng lần nữa. Để thoả mãn mong đợi của mọi người xung quanh, yêu cầu nó kể lại cuộc phỏng vấn không biết bao nhiêu lần, nó nhận thấy nó quá cần đi ngủ sớm.

Khi Harry đi lên ký túc xá thì nơi này hoàn toàn vắng vẻ. Nó áp trán vào tấm kính mát lạnh cạnh giường một lúc; việc này làm cho vết sẹo của nó có phần dịu đi. Rồi nó thay đồ và lên giường, ước rằng cơn nhức đầu biến mất. Nó cảm thấy hơi mệt. Nó cuộn người về một phía, nhắm mắt lại, và gần như là ngủ thiếp đi ngay. Nó nằm nghiêng mình, mắt nó nhắm nghiền, nó lại chìm vào giấc ngủ...

...Nó đang đứng trong bóng tối, chỉ có vài ngọn nến le lói thấp sáng cho căn phòng kín như bưng này. Đôi tay của nó siết chặt vào cái thành ghế ở phía trước. Đôi bàn tay ấy có những ngón tay dài ngoằng và trắng như thể chúng chưa được tiếp xúc ánh sáng mặt trời trong nhiều năm rồi, nhợt nhạt khi phản chiếu lại với màu nhung tối của cái ghế và trông như những cái chân nhện khổng lồ.

Đằng trước cái ghế, nơi vẫn chiếu sáng bởi những ngọn nến kia và cũng là nơi mà một gã khác đang quỳ sụp trước nó - một kẻ mặc chiếc áo chùng đen.

"Dường như ta đã được một lời khuyên tệ hại," Harry nói bằng một giọng sắc lạnh trộn lẫn với cơn giận dữ.

"Chủ nhân, xin hãy tha thứ cho kẻ bày tôi," gã đàn ông đang quỳ trên sàn rên rỉ.

Những ngọn nến vẫn chập chờn chiếu sáng phía đầu hắn. Hắn có vẻ đang thật sự sợ hãi.

"Ta không khiển trách ngươi đâu, Rookwood," Harry vẫn nói bằng cái giọng sắc lạnh, tàn bạo ấy.

Nó đã thôi siết chặt vào thành ghế, bắt đầu đi vòng quanh ghế rồi tiến lại gần người đàn ông co rúm trên sàn nhà, cho đến khi nó đứng thẳng trước gã đó trong bóng tối, nhìn xuống từ một tầm cao hơn so với bình thường.

"Ngươi có tin chắc vào lập luận của ngươi không, Rookwood?" Harry hỏi.

"Vâng, thưa Chủ nhân, vâng... Kẻ bày tôi xét... xét cho cùng đã làm việc trong uỷ ban..."

"Avery nói với ta rằng Bode có thể đã lấy nó đi."

"Nhưng Bode chưa bao giờ có khả năng thực hiện được điều đó, thưa Chủ nhân... Bode biết rằng hắn không thể... chắc chắn, vì thế nên hắn tìm cách chống lại lời nguyên Độc-đoán (Imperius) của Mafloy."

"Đứng lên nào, Rookwood," Harry thì thầm.

Hắn ta gần như tuân lệnh trong sự vội vã và sợ hãi. Trên mặt hắn ta có những vết sẹo hằn sâu; những vết sẹo ấy được phơi bày dưới ánh nến mập mờ. Và hắn vẫn tiếp tục cúi khom xuống ngay cả khi đứng, cứ như thể là một cây cung, hắn liếc nhìn Harry đầy sợ hãi.

"Người đã hành động đúng khi kể cho ta nghe điều này," Harry nói. "Rất đúng đấy... Đường như ta đã phí hàng tháng trời cho những kế hoạch vô ích kia,... nhưng không hề gì... chúng ta sẽ bắt đầu lại lần nữa, ngay từ bây giờ. Người đã có sự biết ơn của ta – Chúa tể Voldemort đó, Rookwood..."

"Vâng, thưa Chủ nhân... vâng," Rookwood thở hổn hển, giọng nói khản đặc của hắn như được xoa dịu đôi phần.

"Ta sẽ cần đến sự giúp đỡ của người. Ta sẽ cần tất cả thông tin mà người có thể cung cấp."

"Dĩ nhiên, thưa Chủ nhân, dĩ nhiên... bất cứ cái gì..."

"Rất tốt... người đi được rồi."

"Gọi Avery đến đây. "

Rookwood vội vã cúi đầu và rút lui, đi xuyên qua một cái cửa và rồi hắn biến mất. Còn một mình trong phòng tối om, Harry đang tiến về phía bức tường. Vết nứt trên tường đang treo một tấm gương cũ kĩ dơ bẩn phản chiếu lơ mờ những hình bóng.

Harry tiến lại gần hơn.

Hình ảnh phản chiếu ấy trở nên rõ ràng và lớn hơn trong bóng tối... Một bộ mặt trắng bệch hơn cả một cái đầu lâu... đôi mắt đỏ ngầu, đồng tử chỉ như một khe hở...

"KHÔÔÔÔÔÔÔNG! "

"Gì thế?" một tiếng hét bên cạnh.

Harry quay cuồng diên đại, bị vướng vào tấm rèm và rút khỏi giường. Ngay sau đó vài giây, nó vẫn không biết mình đang ở đâu; Nó tin chắc rằng nó vừa nhìn thấy một gương mặt trắng dã như cái đầu lâu hiện ra lơ mờ trong bóng tối, rồi nó nghe loáng thoáng giọng của Ron. "Cậu có thể dừng cái trò kỳ cục của cậu không, để mình có thể gỡ cậu ra khỏi cái đám này!"

Ron giật chiếc màn ra từng mảnh và Harry ngược mặt nhìn chăm chăm vào Ron dưới ánh trắng, nó cảm thấy cái sẹo của mình đang đau rát. Ron trông như thể còn đang ngái ngủ; Một tay của nó đã lòi ra khỏi chiếc áo chùng.

"Có người nào đó bị tấn công hả? "Ron vừa hỏi vừa kéo mạnh bàn chân của Harry. "Phải ba mình không? Vẫn còn rấn đó hả?"

"Không - mọi người vẫn ổn - "Harry thở hổn hển, dường như trán nó đang bị nung trên lửa."Ờ... Avery thì không... hắn ta đang gặp rắc rối... hắn ta đã cung cấp thông tin sai... Voldemort đã thật sự nổi giận."Harry rên rỉ, run rẩy và rồi nó gục ngã, ngay trên giường, hai tay vẫn không ngớt xoa lên cái sẹo của nó."Thế nhưng, giờ thì Rookwood đã giúp hắn... và hắn lại đi đúng hướng rồi."

"Cậu đang nói gì thế?" Ron kêu lên một cách sợ hãi. "Ý... ý cậu là... cậu đã nhìn thấy Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy?"

"Mình đã là hắn," Harry nói, duỗi đôi tay ra ngoài bóng tối, đưa chúng ra trước mặt, kiểm tra xem có còn màu trắng chết chóc và mấy ngón tay dài kia không. "Hắn đã gặp Rookwood, một trong những tên Tử-thần-Thực-tử đã trốn khỏi Azkaban, bạn nhớ chứ? Rookwood nói với hắn rằng Bode không thể làm được điều đó."

"Làm cái gì? "

"Lấy cái gì đó đi... hắn nói Bode đã biết rằng hắn không thể đã làm được... Bode đã bị khống chế bởi lời nguyên Độc-Đoán (Imperius)... Mình nghĩ rằng hắn nói ba của Malfoy đã trù ếm ông ấy."

"Bode bị bỏ bùa để lấy cái gì đó?" Ron nói. "Nhưng – Harry à, đó là cái gì chứ?"

"Vũ khí," Harry kết luận "Mình biết."

Cánh cửa ký túc xá mở ra; Seamus và Dean bước vào. Harry nhanh chóng đu chân lên giường. Nó không muốn những thứ đã xảy ra bị nhìn thấy, Seamus chỉ vừa mới thôi nghĩ rằng Harry là một thằng khùng.

"Có phải bạn nói rằng," Ron rì rầm, ghé sát đầu về phía Harry vờ như đang giúp Harry rót nước từ cái bình trên bàn bên cạnh, "bạn đã là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy ư?"

"Ừ, " Harry thăm thì.

Ron cầm cái bình tu ừng ục một cách vô ích; Harry nhìn thấy nước chảy ra từ cầm của Ron rồi chảy xuống ngực của nó.

"Harry à," nó nói, trong khi Seamus và Dean đang gây ồn ào vì chúng đang cởi áo chùng và nói chuyện, "bạn phải kể cho... –"

Mình sẽ không kể cho ai đâu, "Harry nói ngắn gọn. "Mình có thể đã không thấy việc đó nếu mình thực hiện được Phép Phong Tỏa Trí (Occlumency). Đáng ra mình phải học để chấm dứt tất cả những chuyện như thế này. Đó là những gì họ muốn."

Harry dùng "họ" dường như để ám chỉ đến cụ Dumbledore. Nó trở lại giường, cuộn mình và quay lưng lại với Ron, rồi một lúc sau nó nghe tiếng cọt két phát ra từ tấm đệm của Ron, Ron đã ngủ lại rồi. Vết sẹo của Harry dường như bắt đầu bùng cháy; Nó cắn mạnh vào cái gối để ngăn bản thân nó không la lên nữa. Nó biết, ở đâu đó ngoài kia, Avery đang bị trừng phạt.

*

Harry và Ron phải đợi cho đến giờ giải lao sáng hôm sau để kể lại cho Hermione chính xác những gì đã xảy ra; tội nó muốn chắc chắn rằng sẽ không bị nghe lóm.

Vẫn đứng ở cái góc sân mát và thoáng như mọi lần, Harry kể từng chi tiết mà nó còn nhớ cho Hermione. Khi nó kết thúc câu chuyện, cô bé vẫn trầm ngâm trong chốc lát, nhưng lại đang nhìn chăm chăm một cách khó chịu vào trò quậy phá của Fred và George, cả hai đều ngu ngốc và họ lại đang bán những chiếc mũ ma thuật dưới lớp áo chùng ở phía kia sân trường.

"Vì thế mà chúng giết ông ta," cô ấy lặng lẽ nói, cuối cùng thì cũng thôi ngó trừng trừng vào Fred và George. "Khi mà Bode cố gắng lấy trộm thứ vũ khí này, cái gì đó buồn cười xảy đến với ông ấy. Mình nghĩ rằng hẳn đó là câu thần chú phòng thủ được ếm lên nó, hoặc xung quanh nó, để không cho người khác đụng vào. Đó là lí do tại sao ông ta ở St Mungo, đầu óc ông ta trở nên rất kì cục và ông ta không thể nói. Nhưng mấy bạn có nhớ thầy thuốc nói với chúng ta cái gì không? Ông ta đang phục hồi. Và chúng không thể liều lĩnh khi mà ông ta đang dần hồi phục phải không? Mình nghĩ là cú sốc khi ông ta chạm vào thứ vũ khí đó, đã giải lời nguyền độc-đoán. Một lần nữa ông ta đã lên tiếng, ông đã giải thích việc ông ta đang làm? Chúng sẽ biết ông ta được gọi đi là để ăn cắp vũ khí. Và vì thế nên đương nhiên, Lucius Malfoy đã khá dễ dàng khi ếm bùa khống chế ông ấy. Hẳn chưa bao giờ bị tổng cổ ra khỏi bộ Pháp Thuật phải không?"

Mình còn nghe nói hẳn ta thậm chí còn lượn lờ quanh Bộ cả ngày hôm đó. Harry nói

"Bên trong - đợi chút..." nó nói chậm rãi. "Hẳn ta ở trong Ban Cơ mật trong những ngày ấy! Ba của bạn nói bác ấy đã cố gắng lên vào để cố tìm ra chuyện gì đã xảy ra trong phiên tòa của mình, nhưng mà nếu - "

"Ông Sturgis! "Hermione há hốc miệng, nhìn sững sốt.

"Hả? "Ron bối rối đáp trả.

"Sturgis Podmore - "Hermione hồi hả, "bị bắt vì đã cố vượt qua một cánh cửa! Lucius Malfoy chắc cũng ếm bùa ông ấy rồi! Mình cược rằng hẳn làm điều đó đúng cái ngày bạn thấy hẳn ở đấy ấy. Có phải Sturgis dùng chiếc áo choàng vô hình của thầy Moody, đúng không? Vậy... Điều gì sẽ xảy ra nếu như ông ta đang canh giữ trước cửa, vô hình, và có lẽ Lucius đã nghe thấy ông ta đi lại - hoặc đoán có người nào đang ở đó - hoặc chỉ thử ếm lời nguyền độc đoán lên để xem có ai canh cánh cửa đó không? Như vậy là khi Sturgis có một cơ hội tiếp theo - có lẽ khi ông ta đến phiên trực lần sau - ông lại cố đột nhập vào bên trong để trộm vũ khí cho Voldemort - Ron à - Trừ phi ông ta bị bắt và gửi đến ngục Azkaban..."

Hermione nhìn chăm chăm vào Harry.

"Và bây giờ Rookwood nói cho Voldemort làm sao để lấy vũ khí?"

"Mình không nghe hết được cuộc trò chuyện, nhưng nghe có vẻ như thế," Harry nói.

"Rookwood đã làm việc ở đó... Voldemort có thể sẽ cài Rookwood để thực hiện điều đó? "

Hermione gật đầu, hình như vẫn đang suy nghĩ lung lăm. Rồi, khá bất ngờ, cô nói, "Nhưng bạn không nên thấy những chuyện này chút nào, Harry. "

"HẢ? "nó giật nảy.

"Bạn phải học để tránh những điều này vào tâm trí, "Hermione bất ngờ nói nghiêm khắc.

"Mình biết, mình biết, "Harry nói. "Nhưng mà - "

"Tốt rồi, mình nghĩ rằng chúng ta chỉ cần thử quên đi những gì bạn đã thấy" Hermione nói chắc nịch. "Và ngay từ bây giờ bạn hãy dồn tâm trí và công sức cho Phép Phong Tỏa đi."

Harry thực sự nổi giận với Hermione đến nỗi nó hầu như không nói gì với cô ấy trong suốt thời gian còn lại của ngày hôm ấy, lại thêm một ngày tồi tệ. Khi mọi người thôi bàn tán về cuộc đào tẩu của những tên Tử-thần-Thực-tử ở mấy hành lang, thì họ lại cười nhạo sự tệ hại của đội Quidditch nhà Gryffindor trong trận đấu với đội nhà Hufflepuff; lũ nhà Slytherins vẫn tru lên ôm ồm hát "Weasley là vua của chúng ta", vì quá liên tục như thế nên ông Filch phát cáu lên và tuyên bố cấm hẳn chúng hát tại các hành lang.

Tuần này cũng chẳng khá như nó tưởng. Harry nhận thêm hai điểm D ở môn Độc-Dược; nó ở trong trạng thái căng thẳng vì Hagrid có thể bị đuổi và nó chẳng thể tự ngăn mình nghĩ đến cái giấc mơ mà nó trở thành Voldemort - tuy thế nó không đề cập chuyện đó với Ron và Hermione nữa; nó không muốn nhận thêm những lời lên lớp từ Hermione.

Nó mong muốn, thực sự mong rằng nó có thể tâm sự với chú Sirius về câu chuyện của nó, tuy nhiên điều đó thật sự là cả một vấn đề, vì thế nó cố xua đuổi ý nghĩ ra khỏi đầu. Nhưng thật không may, ngay cả đầu óc nó cũng không phải là một nơi an toàn.

"Dậy đi, Potter. "

Hai tuần sau giấc mơ về Rookwood, lại một lần nữa, nó thấy mình đang quỳ trên sàn văn phòng thầy Snape, cố gắng giữ sạch đầu óc. Một lần nữa, thầy Snape bắt nó hồi tưởng lại các kí ức gần đây và thu được hầu hết là những lần nó bị Dudley và băng của nó làm nhục trước lớp lúc còn ở trường tiểu học.

Kí ức cuối cùng, "Snape nói. "Nó là cái gì? "

"Con không biết, "Harry nói trong sự bối rối từ đầu đến chân. Nó nhận thấy càng lúc càng khó để thoát ra khỏi những âm thanh và hình ảnh hỗn độn mà Snape liên tục gọi về. "Thầy muốn nói đó là lần anh họ của con cố nhốt con trong toilet? "

"À không, "Snape nhẹ nhàng nói. "Ý ta là ký ức về một gã đang quỳ sụp trong một căn phòng tối..."

"Chẳng... có gì cả đâu, "Harry nói.

Đôi mắt đen lạnh lùng của Snape nhìn xoáy vào Harry. Nhớ lại những gì thầy Snape đã nói ánh mắt đóng vai trò cốt yếu trong phép Legilimency (Phép Khiển Tâm), Harry chớp mắt và nhìn đi chỗ khác.

"Làm sao mà gã đàn ông đó và căn phòng đó lại có trong đầu mi hả, Potter" Snape nói.

"Nó... - "Harry vừa nói vừa nhìn khắp nơi trừ Snape, "Nó... chỉ là một giấc mơ của con thôi."

"Một giấc mơ?" Snape lặp lại.

Một thoáng ngưng đọng và Harry nhìn chăm chăm vào một con cóc chết lớn ình nằm lơ lửng trong một lọ chất lỏng màu tía.

"Mi có biết tại sao chúng ta ở đây hay không, Potter?" Snape rít lên khe khẽ đầy độc địa. "Mi có biết rằng tại sao ta phải bỏ những buổi tối để làm cái công việc chán ngắt này không?"

"Dạ," Harry nói khó nhọc.

"Nhắc lại cho tôi tại sao chúng ta ở đây, Potter."

"Để con có thể học Phép Phong Tỏa," Harry nói, bây giờ nó nhìn tới con lươn chết.

"Chính xác, Potter. Và tuy là mi kém thông minh - "Harry nhìn lại Snape, căm thù ông ta"- Ta nghĩ rằng sau hơn hai tháng học phép mi cũng phải có chút tiến bộ rồi chứ. Còn có bao nhiêu giấc mơ về Chúa tể Hắc ám nữa?

"Chỉ có một thôi," Harry nói dối.

"Có lẽ," Snape nói khi đôi mắt đen tối lạnh lẽo nheo lại nhìn vào Harry, "có lẽ mi thật sự thích thú mấy ảo ảnh và giấc mơ này phải không, Potter? Có thể chúng làm mi cảm thấy mình đặc biệt - quan trọng?"

"Không, không phải," Harry nói, quai hàm nghiến chặt và những ngón tay của nó nắm chặt lấy cây đũa phép.

"Thế thì tốt, Potter," Snape nói một cách lạnh lùng, "Bởi vì mi chẳng đặc biệt mà cũng chẳng quan trọng, và cũng chẳng cần mi để khám phá xem Chúa tể Hắc ám đang nói với những tên Tử-thần-Thực-tử của hắn cái gì."

"Không... đó là việc của thầy, phải không?" Harry hỏi thẳng thừng ông ta.

Nó đã không suy nghĩ về lời nói; điều đó đã làm Snape bùng nổ. Sau một hồi lâu họ nhìn nhau chòng chọc, Harry tin rằng nó đã đi quá xa. Nhưng thật là lạ, dường như lão ta tỏ vẻ hài lòng ra mặt khi lão đáp trả.

"Ô vâng, Potter à," lão nói, đôi mắt ông ta lóe sáng. Đó là công việc của ta. Bây giờ, nếu cậu đã sẵn sàng, thì chúng ta sẽ bắt đầu lần nữa."

Ông ta nâng cây đũa phép lên: "Một- hai- ba – Legilimens"

Một trăm tên Giám ngục (Dementors) đang ào ào nhào về phía Harry băng ngang qua cái hồ chỗ khu đất... nó ngẩng lên tập trung... Chúng đang tiến lại gần hơn... Nó có thể nhìn thấy những khoảng đen thui dưới những cái mũ trùm đầu của chúng... thế mà nó cũng thấy Snape đứng phía trước nó, nhìn chăm chăm vào mặt nó, lầm bầm nói trong hơi thở của lão... và bằng cách nào đó, Snape càng lúc càng trở nên rõ ràng hơn, và lũ Giám ngục càng trở nên yếu ớt hơn...

Harry giơ lên cây đũa phép của nó lên.

"Protego" ("Thần hộ mệnh hiện hình!")

Snape lão đảo - đưa phép văng ra xa khỏi Harry - và bất ngờ trong đầu Harry hiện ra những kí ức không phải của nó: Một người đàn ông có mũi khoằm đang quát một phụ nữ đang run rẩy, trong khi một nó bé tóc đen đang khóc lóc tại 1 góc khác... Rồi một gã thanh niên béo ị ở một mình trong cái phòng ngủ tối om, chỉ đưa phép ông ta lên trần nhà, và rồi một cây chổi bay thẳng xuống... cô gái thì cười phá lên khi thằng bé gầy gò kia cố gắng leo lên cán chổi thần -

"ĐỦ RỒI! "

Harry cảm thấy như thể nó vừa bị đẩy mạnh vào ngực; nó lão đảo bước lùi vài bước, va trúng cái kệ treo trên tường và nó nghe thấy cái gì đó kêu răng rắc. Snape đang giận run lên, khuôn mặt thì trắng bệch ra.

Phía sau chiếc áo choàng của Harry ướt đẫm. Một trong những chiếc bình đằng sau nó đã vỡ tan khi nó té lên; thứ chất lỏng nhầy nhụa bên trong đang chảy ra khỏi cái bình.

"Reparo (Phục hồi)," Snape rít lên, và cái bình tự bật kín lại ngay lập tức.

"Rất khá, Potter... đã có nhiều tiến bộ..." hơi hỗn hển, Snape sắp xếp lại mấy bình thuốc độc để có thời gian cất giữ lại mấy ý nghĩ trước khi bắt đầu lại bài học, cứ như thể lão đang kiểm tra xem chúng còn ở đó không. "Ta không nhớ là đã nói với mi về cách sử dụng bùa Chống Mê hoặc... tuy nhiên không thể hoài nghi về tính hiệu quả của nó..."

Harry không nói gì cả; Nó cảm thấy nói bất kì điều gì vào lúc này cũng sẽ rất nguy hiểm. Nó chắc rằng nó đã thâm nhập vào kí ức của Snape, hẳn là nó vừa nhìn thấy cảnh tượng hồi nhỏ của thầy Snape. Thật không dễ chịu gì khi nghĩ rằng chú nhóc nhỏ bé đã khóc lóc khi chứng kiến cảnh cha mẹ nó cãi nhau lại đang đứng rành rành phía trước nó và nhìn nó bằng ánh mắt ghê tởm.

"Chúng ta hãy thử lần nữa chứ?" Snape nói.

Harry cảm thấy một sự rùng mình sợ hãi; nó chuẩn bị phải nói ra những gì đã xảy ra.

Họ bước lùi lại vào đúng vị trí những cái bàn giữa họ, Harry cảm thấy nó sẽ khó có thể làm rỗng cái đầu vào lúc này.

"Ta sẽ đếm từ một đến ba, "Snape nói, rồi nâng đưa phép của lão lên lần nữa. "Một - hai... "

Harry không có đủ thời gian để sắp xếp lại các kí ức của mình trước khi Snape thét lên, "Legidimens!"

Nó chạy rầm rầm dọc theo hành lang về phía Cục Bí Ẩn, vượt qua bức tường đá, vượt qua những ngọn đuốc - Cánh cửa đen trơn càng lúc càng trở nên rõ ràng và lớn hơn bao giờ hết; nó chuyển động nhanh như muốn tông vào cánh cửa, nó chỉ còn cách cái cửa vài foot và nó có thể thấy cái khe sáng xanh nhạt ấy - Cánh cửa đã mở tung rồi!

Cuối cùng thì nó đã đi qua cánh cửa, bên trong là căn phòng tròn với tường màu đen – sàn nhà màu đen được chiếu sáng bằng những ngọn nến màu xanh, và chung quanh nó có rất nhiều cánh cửa khác - nó cần phải tiếp tục – nhưng nó cần đi vào cánh cửa nào?

"POTTER!"

Harry mở mắt ra, nó nằm thẳng cẳng dưới sàn, chẳng có chút ký ức nào là mình đã ở đó, đang thở hổn hển như thể nó thực sự chạy dọc suốt chiều dài hành lang của Cục Bí Ẩn, thật sự đã lướt qua cái cửa đen và tìm thấy căn phòng tròn đó.

"Tự giải thích đi! "Snape đang đứng trước nó, nói một cách giận dữ.

"Con... không biết chuyện gì đã xảy ra, "Harry đứng dậy và nói một cách thành thật. Đầu nó u lên một cục ở phía sau chỗ nó đập xuống đất và nó cảm thấy đau nhức. "Con chưa từng nhìn thấy điều đó trước đây. Ý con là... con đã nói với thầy, là con mơ thấy một cánh cửa nhưng chưa từng vào đó bao giờ.

"Người đã không đủ chăm chỉ! "

Vì lí do nào đó mà Snape có vẻ giận dữ còn hơn cả hai phút trước, khi mà Harry đã xem được kí ức của ông.

"Người thật là lười biếng và cầu thả, Potter ạ, hơi đáng kinh ngạc là Chúa tể Hắc ám... "

"Thầy có thể cho em biết vài thứ được không? "Harry nói một cách giận dữ. "Tại sao thầy gọi Voldemort là Chúa tể Hắc ám ? Con chỉ từng nghe thấy những tên Tử-thần-Thực-tử gọi hân như thế mà thôi.

Snape há hốc miệng trong giây lát – và rồi bỗng có tiếng một phụ nữ hét lên từ đâu đó ngoài căn phòng. Snape đẩy cái đầu mạnh lên trên; lão ta nhìn chăm chăm xuống trần nhà.

"Chuyện gì thế..?" lão ta thì thầm.

Harry có thể nghe thấy một chấn động nhỏ từ nơi mà nó nghĩ có thể là Tiền sảnh.

Snape nhìn xung quanh Harry, nhăn mặt. "Người có nhìn thấy bất cứ điều gì bất thường trên đường xuống đây không, Potter? "

Harry lắc đầu. Đầu đó phía trên, người phụ nữ ấy lại hét lên 1 lần nữa. Snape sải bước ra khỏi văn phòng của lão, đưa phép của lão vẫn được nắm chặt trong tư thế sẵn sàng, và quét một cái nhìn. Harry do dự trong chốc lát, rồi cũng đi theo.

Những tiếng hét ấy đúng là vọng ra từ Tiền sảnh, càng lúc càng nghe thấy rõ hơn khi Harry tiến lại gần bức tường đá từ hầm tối của Snape. Khi nó đến nơi nó nhận ra rằng Đại Tiền sảnh đã đầy nhóc; quá nhiều học sinh đã làm đầy ứ Đại Sảnh, nơi mà bữa ăn tối vẫn đang được tiến hành, để xem điều gì đang xảy ra; những người khác đã nhồi kẹt cầu thang đá hoa cương. Harry vội vã tiến lên phía trước xuyên qua một lũ học sinh của Nhà Slytherins cao lớn và nhận thấy rằng những người xem đang đứng thành một cái vòng lớn, một số nhìn có vẻ bị sock, số khác thậm chí còn sợ hãi. Giáo sư McGonagall trực tiếp đối diện với nó ở phía kia Sảnh; trông cứ như thể những gì bà đang thấy làm cho bà muốn ốm.

Giáo sư Trelawney đang đứng giữa Đại Tiễn Sảnh với cây đũa phép trên một tay và một chai rượu rỗng ở tay kia, trông điên rồ hoàn toàn. Tóc bà dựng đứng lên, đôi kính nằm lệch khiến một mắt bà trông to hơn mắt kia; Vô số những khăn chùng và khăn quàng kéo lê lộn xộn từ vai bà, tạo nên ấn tượng bà vừa mới ngã lên mớ lùng bùng khăn đó. Hai cái rương bụi nằm trên sàn nhà bên cạnh bà, một cái lộn ngược; Trông rất có thể là nó đã được ném xuống những bậc thang phía sau bà.

Giáo sư Trelawney đang nhìn chăm chăm, trông rất kinh hãi, vào cái gì đó Harry không thể nhìn thấy nhưng mà có vẻ như nằm ở chân cầu thang.

"Không !" bà rít lên. "Không ! Điều này không thể xảy ra... nó không thể... ta không chấp nhận nó được!

"Bà không thấy là nó đang đến đây sao?" một giọng cao lạnh lạnh cất lên, với vẻ vui thích một cách tàn nhẫn, và Harry, đang tiến chậm về phía phải, nó nhận thấy rằng nỗi khiếp sợ của Giáo sư Trelawney chẳng chẳng gì khác ngoài Giáo sư Umbridge. "Dù không đủ khả năng thậm chí chỉ việc dự báo được thời tiết ngày mai, bà hẳn nhận ra rằng màn trình diễn của bà thật kém cỏi trong suốt thời gian thanh tra của tôi, mà chẳng có chút cải thiện nào, chắc chắn dẫn đến tất yếu bà sẽ bị sa thải!"

"Bà kh - không thể! "Giáo sư Trelawney gào lên, nước mắt trào ra chảy xuống mặt từ phía sau đôi kính to bụi, "Bà không thể sa thải tôi được! Tôi đã ở đ-đây 16 năm nay rồi! H - Hogwarts là n-nhà của tôi! "

"Thì nó vẫn là nhà của bà," Giáo sư Umbridge nói, và làm Harry cảm thấy ghê tởm khi nó nhìn thấy vẻ mặt thích thú của bà lúc nhìn Giáo sư Trelawney quỳ sụp xuống một trong những cái va li, khóc nức nở, "cho đến trước đây một giờ, khi Bộ trưởng bộ Phép thuật phê chuẩn lệnh sa thải bà. Bây giờ thì hãy vui lòng đi khỏi Đại sảnh này. Bà đang gây khó khăn cho chúng tôi. "

Nhưng bà ta vẫn đứng đó và quan sát, với một vẻ mặt hau háu lộ rõ sự thích thú, khi Giáo sư Trelawney rùng mình và rên rỉ, lay chiếc vali của bà ra trước rồi lại lay ngược lại trong sự đau buồn tột độ. Harry nghe thấy những lời thổn thức và than vãn bên trái và nhìn xung quanh. Lavender và Parvati, cả hai đang ôm chầm lấy nhau mà khóc thút thít. Rồi nó nghe thấy tiếng những bước chân. Giáo sư McGonagall lách qua đám người xem, tiến thẳng về phía Giáo sư Trelawney và cố vỗ về Giáo sư Trelawney trong khi rút ra một cái khăn tay to từ trong áo chùng.

Thôi, thôi, Sybill... Bình tĩnh nào... hỉ mũi đi... nó không tồi tệ như chị nghĩ đâu... chị sẽ không phải rời Hogwarts..."

"Ô, thật sao, Giáo sư McGonagall?" Umbridge nói bằng một giọng nói tàn nhẫn đến kinh người. "Và bà lấy quyền gì mà phát biểu điều đó... ?"

"Quyền ở tôi," một tiếng nói trầm cất lên.

Cánh cửa bằng gỗ sồi mở tung ra. Học sinh đứng cạnh đấy vội vàng dạt ra khi cụ Dumbledore xuất hiện từ lối ra vào. Harry không thể biết được cụ đã làm gì ngoài kia, nhưng cảnh tượng cụ đứng ở cánh cửa trông thật ấn tượng, tương phản với cái cảnh tối tăm

kì quặc này. Rồi cánh cửa đang mở rộng phía sau, cụ tiến đến phía trước xuyên qua cái vòng khăn giả và tiến về phía Giáo sư Trelawney, đang run sợ và giàn giụa nước mắt trên cái rương, Giáo sư McGonagall ngồi bên cạnh.

"Ở ông à, Giáo sư Dumbledore?" Umbridge nói bằng một giọng cười khẩy khó chịu.

"Tôi e rằng ông không hiểu rõ tình huống này rồi. "Tôi có ở đây –" Bà ấy kéo một cuộn giấy da từ bên trong chiếc áo chùng "- Một Sắc lệnh sa thải do chính tôi đích thân ông Bộ trưởng Pháp thuật ký. Dưới những điều khoản của Sắc lệnh giáo dục số Hai mươi ba đã ghi rõ, Thanh tra cấp cao Hogwarts có quyền thanh tra, theo dõi và sa thải bất kỳ giáo viên nào không đáp ứng đủ tiêu chuẩn cơ bản của Bộ. Tôi đã quyết định rằng Giáo sư Trelawney sẽ không được làm việc nữa. Tôi đã sa thải bà ấy.

Harry cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, Dumbledore vẫn tiếp tục mỉm cười. Cụ nhìn xuống Giáo sư Trelawney, người đang khóc nức nở và nghệt ngào bên chiếc vali. "Bà nói rất đúng, Giáo sư Umbridge.

Với cương vị là Thanh tra Cấp cao bà có quyền sa thải những giáo viên của tôi. Bà có quyền sa thải họ, nhưng chắc chắn không có quyền đuổi họ ra khỏi lâu đài này.

"Tôi e rằng," Cụ tiếp tục, với một cái cúi đầu lịch sự, vẫn cái sức mạnh tiềm ẩn trong ông Hiệu trưởng, "và tôi thật sự mong muốn rằng Giáo sư Trelawney sẽ tiếp tục sống ở Hogwarts."

Lúc này, Giáo sư Trelawney đã bật cười nho nhỏ, những tiếng nấc của bà cũng không che giấu được nó. "Không - Không, Tôi sẽ... đi, thưa cụ Dumbledore! Tôi sẽ... sẽ... sẽ rời khỏi Hogwarts và... tìm kiếm vận may của mình ở nơi khác - "

"Không," Dumbledore nói 1 cách dứt khoát. " Tôi mong muốn cô ở lại, Sybill à. "

Cụ quay sang phía Giáo sư McGonagall.

"Tôi có thể nhờ bà đưa Sybill lên gác không, Giáo sư McGonagall? "

"Dĩ nhiên là được," McGonagall nói.

"Đi lên chứ, Sybill..."

Giáo sư Sprout đến khẩn trương bước ra khỏi đám đông và chụp lấy cánh tay kia của Giáo sư Trelawney. Họ cùng nhau băng qua mặt bà Umbridge và bước lên trên những bậc thang đá hoa cương. Giáo sư Flitwick vội vã đi theo sau họ, đưa phép của ông giơ ra trước mặt; ông ta khẽ hô " rương ơi bay lên nào!" Và những chiếc rương màu hồng của giáo sư Trelawney được nhắc bổng lên trong không khí và bay lên cầu thang, Giáo sư Flitwick cũng theo sau.

Giáo sư Umbridge đang đứng bất động, nhìn chăm chăm vào Cụ Dumbledore, vẫn đang mỉm cười hiền từ. "Và rồi," bà ta nói, trong khi cả Đại Tiễn Sảnh đang xôn xao, "Ông sẽ làm gì với bà ấy nếu tôi chuẩn bị bổ nhiệm một Giáo viên tiên-tri mới?"

"Oh, chẳng có gì đâu, "Dumbledore hào hứng nói. "Bà thấy đấy, tôi đã tìm cho chúng ta một giáo viên Tiên tri mới, và ông ta sẽ thích ở trong túp lều đó."

"Ông đã tìm rồi ư... ?" Umbridge rít lên. "Ông đã tìm..? Cho phép tôi nhắc lại, ông Dumbledore, sắc lệnh Giáo dục số Hai mươi hai..." Bộ có quyền chỉ định một người thích hợp – khi và chỉ khi - Hiệu trưởng không thể tìm ra người thay thế, "cụ Dumbledore nói. "Và tôi rất hạnh phúc khi nói rằng mà lần này tôi đã thành công. Tôi có thể giới thiệu với cô chứ?"

Cụ quay về phía cánh cửa đã mở, xuyên qua màn sương lững thững trôi. Harry nghe thấy tiếng vó ngựa. Xung quanh Đại Tiềm Sảnh có những lời thầm đầy kinh ngạc và những người ở gần đó vội vàng bước lùi lại, một số thì nhanh chóng dạt qua một bên để trả ra lối đi cho người mới đến. Xuyên qua sương mù, một bộ mặt mà Harry đã thấy một lần trong cái đêm đen tối và nguy hiểm trong khu rừng Cấm: "tóc" hoe vàng và đôi mắt xanh biếc; cái đầu và thân thể của người như đưa kết nối với cái mình của một con ngựa có cái bờm vàng óng

"Đây Firenze," Cụ Dumbledore nói một cách sung sướng trong khi bà Umbridge thật sự sững sốt.

"Tôi nghĩ rằng bà sẽ thấy ông rất thích hợp với vị trí này."